

TITULUS IV.

DE SS. EUCHARISTIA.

CAPUT I. — *De SS. Eucharistiae asservatione et cultu.*

548. — Ius SS. Eucharistiam asservandi competit Ecclesiis Cathedralibus, Collegiatis, Parochialibus necnon Ecclesiis Conventualibus Regularium utriusque sexus: Seminariis vero, scholis, nosocomiis et parochiarum filialibus Ecclesiis idem concedi potest ab Episcopo praevio Apostolico indulto.

549. — Tabernaculum in quo asservanda est Eucharistia ex auro, argento, marmore, ferro, vel ex quavis praestanti materia humiditatem non absorbente confectum sit oportet: interius parietes ipsius pannis sericis albis ornentur: exterius vero conopeo albi aut coloris ritui conformis tegatur.

550. — Nonnisi vasa sacra SS. Eucharistiam continentia in tabernaculo asservanda, supposito tamen corporali, quod ut mundum servetur, ordinario bis in mense mutetur.

551. — Ut omne periculum nullitatis amoveatur in confectione huius sacramenti curent Episcopi cellam vinariam designare, quae vinum consecrandum parochis et rectoribus ecclesiarum ministret.

552. — Hostiae consecrandae sub parochi vigilantia conficiantur: quo vero periculum corruptionis vitetur non consecrentur pro fidelium communionem nisi recte confectae, quae etiam singulis hebdomadibus renoventur.

453. — Ne SS. Eucharistia debita careat adoratione

parochi et rectores ecclesiarum SS. Sacramenti confraternitates instituere curabunt.

554. — Lampas saltem una ante tabernaculum diu noctuque colleat; sed ita prope altare ut fidelibus adventantibus Christum praesentem quodammodo annuntiet atque ad adorandum invitet. Oleo autem ex olivis expresso, alio quocumque interdicto absque Episcopi licentia, iugiter alatur ne umquam lumen deficiat, super quod sollicitudinem et vigilantiam Parochorum et Ecclesiarum Rectorum obtestamur, illorum conscientiam onerantes. Tabernaculo nec imagines, nec reliquiae, nec flores, aut aliud quid eiusmodi superimponantur.

555. — In processionibus SS. Eucharistiae, SS. Sacramentum tantum deferatur, exclusis sacris reliquiis et Sanctorum imaginibus. Prorsus vero reprobamus abusum repraesentandi mysteria, virtutes vel similia pueris puellisve modo phantastico indutis.

556. — Duplex est expositio Eucharistiae, *publica*, seu sacrae hostiae in ostensorio et in trono solemniter exhibitae, et *privata*, sacrae scilicet pyxidis intra tabernaculum eius ostiolo tantum aperto: de utraque sequentia servanda sunt.

557. — Praeter dies Indulgentiae Quadraginta horarum, festi SS. Corporis Christi, eiusque Octavae, et SS. Cordis Iesu nullatenus SS. Sacramentum exponatur absque licentia Episcopi, qui perspecta gravitate causae, gloria Dei et fidelium aedificatione, ac re mature perpensa, veniam caute concedat.

558. — Si expositio SS. Sacramenti ad plures horas protrahi contingat, Parochi et Rectores ecclesiarum summa diligentia curabunt ut continuo coram SS. Sacramento adoratores saltem duodecim inveniantur. Si

autem Episcopi aliter fieri intelligant, licentias ad eiusmodi expositiones opportune revocent.

559. – Caeremoniae pro expositione et repositione SS. Sacramenti praescriptae adamussim serventur: altare ubi exponitur aulacis albi coloris nitide exornetur: Sanctorum imaginibus et reliquiis haud ornatur: in actu expositionis et repositionis strophae *Tantum ergo* et *Genitori* decantentur, sacerdos vero superpelliceo, stola et pluviali albi coloris indutus incedat, ipseque SS. Sacramentum in throno collocet minime vero per machinam. (Ad quod prae oculis habeantur decreta S. R. C. 22 Ian. 1701, 22 Martii 1862).

560. – Ostensorium in quo SS. Sacramentum exponitur ex auro, argento vel ex quovis alio praestanti metallo deaurato confectum sit: lunula autem quae immediate sacram tenet hostiam, semper ex auro vel argento deaurato conficiatur et in ea nulla imago sculpatur. Ut vero irreverentiae facilius vitentur una cum lunula theca adhibeatur, ita tamen ut vitreae laminae immediate hostiam non tangant.

561. – Thronus ad expositionem convenienter ornatus sit ac ita emineat ut SS. Sacramentum ab omnibus suspiciatur et principem locum habeat.

562. – Ad expositionem vero quod attinet privatam, iusta et rationabilis causa sufficit, nec Ordinarius adeundus: in ea autem peragenda caeremoniae praescriptae sedulo serventur.

CAPUT II. — *De SS. Eucharistiae administratione.*

563. – Parochi in concionibus parentes diligenter moneant ut opportune filios suos in Ecclesiam adducant ad primam rite parandos communionem.

564. – Fervida praesertim et simplici aliqua praedicatione ad normam spiritualium exercitiorum pueri ad primam communionem quotannis disponantur.

565. – Parochi hoc suum speciale munus considerantes tamquam puerorum spirituales parentes, alacri animo in illis parare studeant viam Domini. Nulli ergo parcant labori ad illorum mentes fidei lumine illustrandas, tenera ipsorum corda ferventiori erga Dominum Iesum Christum amore accendenda, maximamque cibi Eucharistici existimationem ac desiderium in illorum animis infundendum.

566. – Solemniore qua fieri possit pompa et apparatu prima puerorum communio celebretur, ut tam pueri hoc Sacramentum magni facere doceantur, quam parentes, si negligentes fuerint, ad pietatis sensus excitentur.

567. – Aetas ab Ecclesia praescripta ad hoc ut pueri ad Eucharisticam mensam admittantur est aetas discretionis: parochorum igitur erit explorare quinam sint admittendi, de eorum pietate, ingenio et rationis usu sedulo perquirentes. Cum vero haec discretio inter nonum et duodecimum aetatis annum haberi soleat, nemo ad primam communionem accedat nisi in praedicta aetate sit constitutus. Hoc autem decreto parochi nulla ratione prohibentur ab admittendis ad primam communionem iis pueris, de quibus constet ante nonum aetatis annum discretionem attigisse.

568. – Nullum puerum ad primam communionem parochi accedere sinant quin antea examinatus, idoneus ac dispositus inveniatur.

569. – Nullus sacerdos pueros sacrae mensae initiare praesumat absque Episcopi vel parochi consensu, qui faciles sint ad assentiendum praesertim pro illis qui in Religiosorum instituuntur collegiis.

570. – Post communionem vero pueri gratias referant Deo, pro ineffabili quo illos ditavit beneficio; solemniter etiam promissiones renouent in baptismo emissas, ac SS. Cordi Iesu et B. V. Mariae se ex toto corde devoveant.

571. – Adhortatio immediate ante vel post communionem, iuxta decretum S. R. C. 17 Sept. 1887, non nisi ad altare et ab iis qui concionandi facultatem ab Ordinario obtinuerint fiat.

572. – Duplici praecepto fideles ad SS. Eucharistiae susceptionem tenentur, divino nempe et ecclesiastico. Parochi omnesque verbi Dei praecones adveniente Quadragesima in memoriam revocent fidelium sequentia verba Conc. Lat. sub Innoc. III: « Omnis utriusque sexus fidelis postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua peccata saltem semel in anno, fideliter confiteatur proprio sacerdoti et iniunctam sibi poenitentiam, propriis viribus studeat adimplere, suscipiens reverenter, ad minus in Paschate, Eucharistiae Sacramentum, nisi forte proprii sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam ad tempus ab eiusmodi susceptione duxerit abstinendum: alioquin vivus ab ingressu Ecclesiae arceatur, et moriens ecclesiastica careat sepultura. »

573. – Ut huic praecepto facilius fideles possint satisfacere, in nostra hac provincia tempus ad eiusmodi praeceptum adimplendum incipit a Dominica Septuagesimae et protrahitur usque ad Octavam Corporis Christi inclusive. (Const. *Trans Oceanum* Leonis XIII).

574. – Locus ab ecclesiastica lege definitus ad paschalem communionem accipiendam est parochialis uniuscuiusque ecclesia: ideoque qui alibi communicat praecepto minime satisfacit, nisi Episcopi aut proprii parochi accedat venia, in qua concedenda tam Episcopi

quam parochi prudenter agant et iuxta laudabiles dioecesium consuetudines.

575. – Nisi aliquo detineatur impedimento, parochus ipse communionem paschalem distribuat: impeditus vero coadiutori aliive sacerdoti hoc officium committat.

576. – Dominica II post Pascha, iuxta laudabilem consuetudinem olim servatam, parochi sacram communionem infirmis solemniori quo fieri potest modo deferant praevia dispositione opportuna.

577. – Parochi hoc Sacramentum fidelibus dispensare curabunt quoties rationabiliter petunt; et excepto necessitatis casu, dimidium horae communionem inter et communionem intercedat.

578. – Doceantur assidue fideles ineffabilem huius Sacramenti excellentiam, eiusque virtutem et fructus, ut omnes ardenter excitentur ad frequentius accedendum.

579. – Iuxta antiquum morem huius Provinciae, usucatini in distributione SS. Communionis servandus est.

580. – Moneantur fideles similiter de praeparatione, sacrae communioni praemittenda, iuxta Apostoli verba: « Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat et de calice bibat: qui enim manducat et bibit indigne, iudicium sibi manducat et bibit, non diiudicans corpus Domini. » Neque tantum veste nuptiali per gratiam ornati, et ieiuni; sed et magna humilitate, et fide et modestia ad tantum Sacramentum accedant.

CAPUT III. — De SS. Viatico.

581. – Fideles in periculo mortis constituti sacram Eucharistiam suscipere tenentur: quare parochorum est aegre decumbentes rite dispositos hoc SS. Viatico tempestive solari.

582. – Eadem obligatione tenentur Parochi rurales, qui perspecta locorum distantia si aliter fieri nequeat etiam equitando, imo iuxta facultates Apostolicas Episcopis huius regionis concedi solitas, capite cooperto et absque lampade SS. Sacramentum deferant; vel potius, si fieri possit, in publico sacello pagi vel praedii ubi aegrotus decumbit missam celebrent et particulam consecrent ipsi deferendam.

583. – Ad parochos etiam spectat curare ne capite plectendi tanto subsidio priventur tamque coelesti alimonia destituti hac vita cedant.

584. – Saepenumero contingit aegre decumbentes misere ex hac vita migrare, quin peccata fuerint antea confessi, hac una de causa, quod nemo sit qui ipsis patefaciat periculum mortis in quo inveniuntur eosque ad poenitentiam excitet. Quapropter iterum atque iterum parochos hortamur ut in concionibus frequenter moneant parentes et medicos, hac super re illorum conscientiam onerantes, ut tempestive suadeant graviter aegrotis sese sacramentis opportune praemuniri; caeteros vero fideles monemus ne expectent iussa medici sed statim ac animadvertant propinquum, amicum vel proximum graviter aegrotare paroeciam adeant auxilia spiritualia pro aegroto expostulaturi.

585. – Infirmi, qui alteri quam parocho proprio vel eius vicario peccata sua confessi fuerint, ab ipso attestationem accipiant proprio parocho exhibendam, ut caeteris muniantur auxiliis spiritualibus.

586. – Parochi perspectas habeant dispositiones aegroti, ne ad indignos cum aliorum scandalo SS. Viaticum deferatur, prae oculis habentes Rit. Romanum eos designare quibus denegari debet, nisi prius sacra sese confessione purgarint et publicae offensioni prout

de iure, seu iuxta prudentes normas a probatis auctoribus traditas, satisfecerint.

587. – Dolendum sane quod in hac provincia lege civili hodie vetitum sibi debita externa pompa publiceque ad infirmos Augustissimum Eucharistiae Sacramentum deferre: parochi igitur invigilare est ut debita reverentia, decore et quoad fieri potest honesto vehiculo deferatur.

588. – Cum ad infirmos SS. Eucharistia defertur aut quavis alia de causa transfertur, usus umbellae a Rit. Romano praescriptus, omnino servetur ubicumque civili lege haud insuperabiliter prohibetur.

589. – SS. Viatico etiam muniantur praevisis dispositionibus pueri qui ad aetatem sufficientis discretionis pervenerint, quamvis ad primam communionem nondum admissi fuerint.

590. – Meminerint parochi graviter aegrotantes ius habere ad susceptionem Eucharistiae postquam SS. Viaticum susceperint, durante scilicet eadem morbi gravitate, etiamsi ieiunium naturale servare nequeant; ad quod prae oculis habeant probatorum auctorum normas.

TITULUS V.

DE SACRAMENTO POENITENTIAE.

591. – Unus Deus peccata remittere potest: Christus igitur verus Deus et verus Homo hanc Apostolis eorumque successoribus potestatem iudiciali modo exercendam communicavit. Vi huius potestatis in Sacramento Poenitentiae dum iudicis munere fungitur sacerdos, patris, magistri medicique partes erga poenitentem exercet.